

KUFA (24) sb

-ff- (15), -f- (8), -ph- (1).

sg N kufa (10); -ã (4), -(a) (6). ◊ G kufy (9). ◊ A kufę (2). ◊ pl G kuf (3).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XIX w.

Kadź, duże naczynie na wino; cupa Murm, Mymer¹, BartBydg, Calep, Cn; cadus Mącz, Calag; metreta Mącz; cimea, dolia, ebria Calep (24) : Murm 150; BartBydg 38b; Mącz 23d; gdy zákołáecz w prózną kuffę/ wielki dzwięk dáie/ á pełna nic GórnDworz F6, F6; y żáda z czwartey kufy trunká winá HistRzym 113v, 112v [4 r.], 113, 113v [4 r.]; Calag 562a; Cupa – Pol [lege Polonice, lekcja pół mniej prawdopodobna] kuffa. Calep 278a, 338b.

kufa czego (1): miły fynu íą pięć kuff winá/ ále ítároftá nie śmie bes twe⁸⁰ wiedzenia ich przeborowác/ á mnie trunku dáć. HistRzym 112v.

Wyrażenie: »winna, wina kufa« (2 : 1): Mymer¹ 29; Cirnea – Winną kuffą. Calep 201a, 346b.

a. Miara wina, tyle ile się w kufie zmieści (2) : Ieden kupił na zyfk kupbę winá: niefie 20. barił za 50. zło. KłosAlg G.

Przen: Duża, ogromna ilość (1) : Lepíza kopá gotowa niż dukatow kufa. CzahTr C.

Synonimy: beczka, drelink, fasa, kadź.

Cf **PULKUFEK, WYSYSOKUFA**